

Lucas 20:34-35

1 dat het huwelijk voor deze eeuw is

2 waarom het huwelijk voor deze eeuw is

Gemeente,

We hebben het er als kerkenraad we over gehad. Zelf heb ik er ook lang over nagedacht: doen we er goed aan? Doen we er goed aan een aantal keer, bijv 8 keer, te preken over het huwelijksformulier? Is dat wijs en verstandig?

Aan de ene kant zou je zeggen: nee. Want wat is het moeilijk en teer voor allen die juist op dit gebied zo bezeerd zijn. Voor allen die niet meer getrouwd zijn, omdat de dood uw man of vrouw wegnam. Voor allen van wie het huwelijk uiteenviel. Even breed gezegd, wat allerlei achtergronden gehad kan hebben. De pijn van hen die een moeizaam huwelijk hebben. Die getrouwd zijn, maar zoveel verdriet en strijd hebben. Iemand zei eens: je kan je nooit zo eenzaam voelen dan in een huwelijk. En de pijn van hen die nooit getrouwd zijn. Wat ook weer vele achtergronden kan hebben, maar vaak ook heel veel onvervuld verlangen en verdriet. Preken over huwelijk en seksualiteit kunnen wonden openhalen, kunnen het gevoel geven: dit is allemaal voor anderen, waarom zit ik er eigenlijk ook bij? Dat vraagt veel voorzichtigheid en wijsheid van mij. Dat zijn we ons bewust. En ik hoop op uw gebed die ook te ontvangen. En in elk geval staan we, ook de kerkenraad, open voor opmerkingen en voor gesprek.

Aan de andere kant en daarom beginnen we er ook aan is het wel erg hard nodig. Dat de kerk spreekt over seksualiteit, verkering, huwelijk, gezinsvorming. Want juist op dit gebied staan we in een maatschappij die God en Zijn Woord achter zich heeft gelaten. Vloedgolven van menselijk denken en doen slaan tegen de Bijbelse normen van seksualiteit en huwelijk aan. En je kunt je er gewoon niet aan onttrekken aan die invloeden. En: er gaat ook heel veel mis op dit gebied. Cijfers over pornoverslaving, overspel, ontworpen en stukgelopen huwelijken tonen dat aan. Mogen we dan als kerk wel zwijgen? En het jongeren en ouderen zelf maar uit laten zoeken. Daarom: toch preken over het huwelijksformulier.

Maar aan de andere kant zijn er ook tegenwerpingen te bedenken. Ik denk even aan de 10-134 jarigen. Dan kun je denken: ik ben daar echt nog niet mee bezig, ik loop echt niet heel de dag aan seks of verkering te denken, alsof ik daar nu al mee bezig ben. Nou, dat snappen we, maar.....daarom is het juist belangrijk dat we je er nu in

helpen nadenken. Voordat je seksuele gevoelens sterk worden, voordat je aan verkering gaat denken. Het is net als mee kruispunt: als je naar een kruispunt fiets of rijdt kun je niet denken: ik rij wel door en ik ga pas nadenken als ik op de kruising ben. Dan zie ik wel. Nee, je moet al eerder vaart minderen, nadenken wat je wilt en uitkijken. Kijk, als je seksuele gevoelens sterk worden en je wordt verliefd dan sta je ineens op het kruispunt: welke kant ga ik op, wat doe ik. Maar dan is het te laat om nuchter na te denken. Dat moet je van tevoren doen. Zodat als je op een kruispunt komt, je al hebt bepaald welke kant je op wil. Dus ook voor jullie belangrijk!

In elk geval merken we hieruit wel gemeente, dat seksualiteit en huwelijk heel belangrijk is in een mensenleven. Daarom kan het ontbreken daarvan ook zoveel pijn doen. En daarom kan het zijn dat als het wordt vervuld, als een trouwdag er is, dat mensen dan zeggen: de mooiste dag van je leven. En daarom willen we vanavond alle facetten van huwelijk en seksualiteit in Bijbels licht plaatsen. Dan zal blijken, om dat maar direct te zeggen, dat als het goed is een trouwdag niet de mooiste dag van je leven is. Dat zijn twee andere dagen als het goed is: de dag, ook al weet je niet precies welke, de dag dat je tot bekering kwam. Die is nog mooier. En nog één: de dag van je sterven. Als het goed is wordt dat de allermooiste dag van ons leven: de dag van onze ingang tot de bruiloft van het Lam.

Want hoe belangrijk zijn huwelijk en seksualiteit? In welk licht stelt de Bijbel dat? Nou, zegt onze tekst, hoewel het huwelijk en seksualiteit hele belangrijke dingen zijn, zij ze toch ook betrekkelijk. Tijdelijk. Ze zijn niet het één en het al voor een mens. Het is niet zo dat niet getrouwd zijn het ergste is dat er bestaat en dat getrouwd zijn het mooiste en belangrijkste is wat er bestaat. Waarom niet? Omdat er een tijd komt dat er niet meer zal worden getrouwd. Dat er geen huwelijken meer voltrokken en ingezegend zullen worden.

1 dat het huwelijk alleen voor deze eeuw is

Dat zal de tijd zijn van die eeuw. Lucas 20:35. Alleen in deze eeuw, vers 34 wordt er getrouwd, maar niet in die eeuw die nog komt. Daar moeten we eens naar gaan kijken dan. Allereerst dat woordje eeuw. Een eeuw is 100 jaar. Zo vatten wij dat woord op. En deze eeuw waarin wij leven is de 21^e na Christus. Maar zo gebruikt de Bijbel dat woord niet. Daar betekent deze eeuw de tijd tussen de zondeval en de wederkomst. Heel die periode van de geschiedenis van de mensheid. En die eeuw, of: de toekomstige eeuw, dat is de tijd vanaf de wederkomst. Tot... ja tot in eeuwigheid, daar komt geen einde aan. Deze eeuw en de toekomstige.

Als we die dan typeren dan moet je zeggen: deze eeuw, zondeval tot wederkomst, is de tijd dat de satan macht heeft op aarde. Sinds de zondeval, de dag dat wij de satan hebben binnengelaten in de tijd. Hij wordt de god dezer eeuw genoemd. Die zijn invloed uitstrooit. Die invloed uitoefent via mensen, machten, media, wetten, heersers, volken noem maar op. In deze eeuw, dat is wel duidelijk werkt God, maar ook de duivel. God werkt, in Christus, door Zijn Geest en Woord, en satan werkt. En dat loopt door elkaar heen en tegen elkaar in. En dat gaat naar de voleinding toe. De voleinding der wereld, maar dan staat er letterlijk: de voleinding van deze eeuw. Dan komt het tot een climax. Gods werk komt tot een climax, satans werk zal ook tot climax komen. Strijd op het wereldtoneel van deze eeuw. Totdat, totdat...

Die eeuw aanbreken zal. Zal! Na Jezus wederkomst, nadat alle doden zijn opgewekt. Het leven op de nieuwe hemel en nieuwe aarde aanbreekt. Dan heeft Jezus het over mensen die waardig geacht werden die eeuw te verwerven. Waardig geacht. Niet: waardig zijn. Niemand is het waardig in zichzelf. Maar waardig geacht in Christus. Degenen die God aanziet in Christus als rechtvaardig. Zonder schuld. Omdat God mij aanziet in Christus alsof ik zelf alle geboden had volbracht en alle straf gedragen. Waardig geacht. In Christus. En: daarin tot het einde toe volhard. Door deze eeuw heen, met zijn strijd, met de macht van satan die rondgaat, door deze eeuw heen volgehouden in dat geloof. En zo waardig geacht die eeuw te verwerven.

En dan zal er niet meer getrouwd worden. Dan vinden geen huwelijken meer plaats. Dan zijn er geen seksuele gevoelens meer. Dan is er geen huwelijk meer. Het huwelijk is bedoeld voor onderweg. Voor de tijd van de reis door deze eeuw heen. Voor de tijd door de woestijn van deze eeuw. Op weg naar de eeuw die komt na de wederkomst. Je zou kunnen zeggen: het huwelijk en huwelijksleven is bedoeld als staf voor die woestijnreis. Als staf om die reis te kunnen volhouden. Maar: je kunt met een staf ook in de woestijn verdwalen. En je kunt zonder staf toch ook door de woestijn komen.

Dus de hoofdvraag is niet: ben je getrouwd of niet? Maar: zul je aankomen in die eeuw? Waardig geacht worden die eeuw te verwerven? Want het gevaar kan er zomaar zijn dat je zo gelukkig bent met je verkering en je huwelijk, dat je vergeet dat je op reis bent, op reis naar de wederkomst. En als je niet waardig geacht wordt die eeuw te verwerven, wat dan...? Fijne reis gehad, goede reis gehad, maar verkeerd aangekomen. En het gevaar kan zomaar zijn dat het niet getrouwd zijn zo opstandig maakt, zo verdrietig maakt, dat je vergeet dat het er om gaat om die eeuw te verwerven, dat je vergeet dat God ook jou, ook u roept tot Christus, en tot het leven van die eeuw.

Moeilijke reis gehad, zware stukken gehad, maar toch: goed aangekomen.

2 waarom het huwelijk voor deze eeuw is

Maar waarom is er dan geen huwelijk meer in de eeuw naar de wederkomst? Waarom schaft God dat dan af? Dat mooie uit het paradijs, dat mooie voor onderweg, waarom valt dat dan weg? Twee redenen heeft dat. De ene hebben we gezien: dan is er geen hulp meer nodig voor onderweg. Dan is de reis ten einde en dan heb je geen staf meer nodig. En de tweede noemt Jezus in vers 35: dan sterft er niemand meer, en hoeft er dus niemand meer geboren te worden. Dus daar is het huwelijk dan niet meer voor nodig.

Dus de eerste reden is: omdat het huwelijk voor onderweg is. Wie aankomt aan de rand van de woestijn bij een prachtig bos, met ware en bankje, die zet zijn wandelstaf neer. Niet meer nodig. Want die is bedoeld voor onderweg, om onderweg steun aan te hebben. Dus daar is het huwelijk voor bedoeld. Dus daar moet wel op letten als je trouwplannen maakt: kan het huwelijk met deze jongen, dit meisje, tot steun zijn voor de reis onderweg, de pelgrimsreis van het geloof en dienen van God. Als dat niet zo is, moet je geen trouwplannen maken. Echt niet. Dan moet je de relatie verbreken. Als je verkeringstijd daar niet toe heeft geleid. En je voelt: dat is des moeilijker naarmate dat je langer en intenser met elkaar bent omgegaan.

Ja, zelfs als verlangt en zoekt naar verkering mag het je gebed zijn: dat je iemand mag vinden, op iemand verliefd worden en wederzijds, met wie het leven een steun is op weg naar de wederkomst. En in je verkeringstijd is het ook een oefenen of je daarin elkaar tot steun mag zijn. of je relatie je dichter bij God brengt, of niet...

En in het huwelijk gaat het daarom: dat je elkaar tot hulp en steun kunt zijn op reis naar de eeuwigheid, naar die eeuw. Daar hopen we bij de eerste bedoeling nog dieper op te gaan.

Daar zeg je in de trouwdienst 'ja' op. Dat dat je doel is van het huwelijk: dat het huwelijk een staf mag zijn of de reis naar de toekomstige eeuw. Een staf die steun geeft in het leven met de Heere. Zoals bij Hermann Friedrich Kohlbrugge en Cato, zijn vrouw. Die al jong (24 jaar(!)) een ziekbed kreeg dat haar sterfbed werd. En na haar sterven schreef Hermann: ik heb samen met haar gestreden en samen met haar ben ik in duisternissen des doods geweest, samen hebben we gebeden en gejuicht, samen met haar geworsteld en gehoopt, haar getroost en samen met haar tot aan de poort des hemels geweest. Toen

mocht zij verder, door de poort heen, en ik moest terug. Ik moest weer terug dit leven verder.

Dan is dat ook een spiegel: besteden we daar in onze verkeringstijd aandacht aan? Dan is dat een spiegel: is ons huwelijk dat? Of zijn de dingen van het leven met de Heere nooit gesprek tussen ons. We leven wat dat betreft langs elkaar heen. Of gaat ons huwelijksleven zelfs ten koste van de wandel naar de eeuwigheid? Houden we elkaar eigenlijk op en vast om alleen dit leven te zoeken? In dat licht: is ons huwelijk een steun op reis naar de eeuwigheid: moeten we dan niet het hoofd buigen? En weer knielen zoals in de trouwdienst: o Heere zegen ons, zegen ons met vergeving en met genade van Uw Heilige Geest.

Ja, zelfs is de vraag: hebben we man of vrouw lief boven de Heere, dan zijn we Hem niet waardig. Als we toegeven aan de ander om tegen Gods wil in te gaan. Maar als we de Heere liefhebben boven onze man of vrouw, als we de geboden van de HEERE liever trouw blijven dan onze man of vrouw, dan belooft de HEERE Zijn hulp en Zijn nabijheid en kracht.

En het is ook waar dat de HEERE staande houdt als je alleen staat. Als je ongetrouwd bleef. Denk dan eens aan de Heere Jezus. De medelijdende Hogepriester Die in alle dingen is verzocht geweest. Hij was ook ongetrouwd. Hij kent daar de pijn, de eenzaamheid van. Als geen ander! En elke ongetrouwde is een teken en signaal in de gemeente: eens is niemand meer getrouwd. Het huwelijk is niet alles, maar het waardig geacht worden die eeuw te verwerven waarin niemand meer getrouwd zal zijn. En de HEERE houdt staande als je weer alleen kwam door overlijden. Dan kan juist dit zo'n gemis zijn. Niemand meer te hebben om over de geestelijke dingen te praten, om over de preek te praten thuis, om geestelijke vragen mee te delen. Maar er staan voor weinig mensen zoveel beloften in de Bijbel als voor weduwen en weduwnaren. Hij houdt de weduwe staande. Uw Maker is uw man. Op weg naar die eeuw die komt.

Het huwelijk is voor onderweg en daarom is het er in die eeuw niet meer. Maar Jezus noemt nog een reden. In die eeuw zijn zij de engelen gelijk. En engelen zijn er een vast aantal geweest. God schiep de engelen in één keer allemaal. En nooit viel er een engel weg door de dood, nooit kwam er een engel bij door geboorte. En zo zal het ook zijn in die eeuw van de nieuwe hemel en nieuwe aarde. Dan zal er vanaf het begin een vast aantal mensen. Allen die waardig geacht werden dat leven. Allen die volhard hebben tot het einde. Allen, gekocht door Jezus bloed, verkoren door de Vader, verzegeld met de Heilige Geest. Nooit zal er dan meer iemand afvallen. Want daar is geen afval meer en ook geen sterven. Nooit komt er meer iemand bij. Er hoeft geen lege plaats

opgevuld te worden. Dus wedergeboorte vindt dan niet meer plaats, en ook geen geboorte tot uitbreiding van het aantal. Want dat aantal staat vast en blijft altijd gelijk. Daarom is er geen huwelijk meer nodig dan. Er zijn geen geboortes meer nodig.

Maar hier wel. Want in deze eeuw moeten er mensen geboren worden, moeten er mensen wedergeboren worden. En dat kan ook op andere manieren. Ook huwelijken zonder kinderen kunnen tot zegen zijn voor Gods koninkrijk. Dienstbaar aan de uitbreiding van Zijn rijk en tot zegen voor anderen. En ook ongetrouwden kunnen tot zegen zijn voor Zijn rijk. Misschien soms nog wel op posten die iemand die getrouwd is zo niet zou kunnen innemen. Als Paulus getrouwd was geweest had dan al die zendingsreizen kunnen doen? Als Paulus kinderen had gehad, had hij dan met vrouw en jong gezin al die reizen kunnen maken? Zo kunnen er nog taken zijn die een ongetrouwde juist kan doen.

Maar als God het huwelijk geeft, is dat dus wel een belangrijke bedoeling. Niet de enige of belangrijkste, dat is die steun voor elkaar, maar wel een tweede bedoeling: om door geboorte en opvoeding het aantal koningskinderen te mogen uitbreiden. Daarom mag je verlangen naar de kinderzegen. Niet alleen omdat je daar als mens naar verlangt om van te genieten, maar ook omdat je verlangt Zijn Koninkrijk te mogen uitbreiden. Daarom verlangen naar kinderen. Daarover hopen we bij de tweede bedoeling nog nader na te denken, over gezinsvorming in dit licht en de plaats daarvan.

En dat werpt licht over het belang van de opvoeding. Dat zij daardoor wedergeboren mogen worden: uitbreiding van Gods Koninkrijk. Dat is het doel van de opvoeding van gekregen kinderen. Dat mag het gebed al voordat je zwanger bent bepalen: Heere, als U ons kinderen geeft, laat het dan zijn voor Uw rijk. Geef toch niet dat wij kinderen zullen voortbrengen die buiten Uw rijk zullen blijven. Dat mag het beleid van de opvoeding bepalen: wie laten we er allemaal op passen en voor zorgen? En hoe vaak? Als wij geroepen zijn hen op te voeden opdat zij wederom geboren worden. Is elke kinderopvang daar dienstbaar aan?

Gemeente, zo gaat er een stoet door deze eeuw heen op weg naar de toekomst. De stoet van pelgrims, gelovend in Jezus Christus, geroepen te volharden tot het einde. Totdat die eeuw aanbreekt. Je kunt de vraag haast niet onderdrukken: zal er dan in die eeuw herkenning zijn? Dat je geliefden weer zult terugzien en herkennen? Ja? Het zou kunnen. Maar dan niet met genegenheden als man - vrouw, kind - ouder, broer - zus. Maar als broeders en zusters in Hem. Geen bloedbanden, maar geestelijke banden. Om elkaar te vertellen de

wonderen des HEEREN en ons te verwonderen over de wegen van de HEERE met anderen. Maar als ik dan iemand mis? Als ik dan iemand niet zien zal? Dan kun je zeggen: dan, in die eeuw, zal zelfs dat geen verdriet doen. Zal de liefde tot God en Zijn recht en genade alles overwinnen en alles doen goedkeuren en prijzen.

Of... Of... zal het meer zo zijn. zoals bij dat meisje dat naar het paleis mocht. Het paleis van de koning. En dat meisje was erg gehecht aan haar knuffel. En ze vroeg aan de lakei. Mag ik mijn knuffel meenemen naar de koning, alstublieft, mag dat? Dat weet ik niet, dat durf ik niet te beloven, zei de lakei. Maar...maar mag het alstublieft, zonder mijn knuffel kan ik niet gelukkig zijn en wil ik eigenlijk niet, toe. En toen ging de deur open naar de zaal waar de koning zat. En ze zag hem in zijn schoonheid. Zijn kleding, zijn troon, zijn gezicht, zijn vriendelijkheid. En ze rende naar de koning toe.....en de knuffel lag bij de deur op de grond, vergeten....toen zij de koning zag.

Zou het zo zijn? Dat als wij de Koning zien op Zijn troon, Zijn schoonheid, Zijn gezicht, Zijn vriendelijkheid, Zijn wonden dat wij alles vergeten bij het zien van Hem, Die ons heeft liefgehad en gekocht met Zijn dierbaar bloed? Die ons heeft waardig geacht die eeuw te verwerven.

Zo gaat een pelgrimsstoet de woestijn door. Bent u erbij? Reist u erin mee. Nu kan er nog aangesloten worden, nu kan er nog toegevoegd worden. Nog wel. Blijf niet achter, blijf niet buiten die pelgrimsstoet. Een stoet van getrouwden en ongetrouwden en van niet meer getrouwden. Met een staf, zonder staf, met een gebroken staf. Laten zij naar elkaar omzien onderweg. Elkaar in het oog en hart hebben. Eén stoet vormen op weg naar het leven van die eeuw. Om eeuwig te rusten in de grote liefde Gods. Gij hebt ons doorgehouden! Gij hebt ons hiergebracht!

Amen